

wat een lichtelevelingskostje voor hen was. Soms kwamen ze 's morgens vroeg al om mee te eten. We hebben daar zes jaren zeer prettige burens aan gehad en later is zijn vrouw nog wel eens bij ons geweest. Tot 1936 is hij hier Burgemeester geweest en toe vertrokken in dezelfde functie naar Zwoâlerkerspel.

In het jaar 1930 hebben we de verjaardag van Vader gevierd. Hij werd op 13 mei van dat jaar 80 jaar oud. Een heel feest dus. Zij woonden sinds 1927 in de "Baan" zolas dit vroeger altijd heette, Nu is het de Wilhelmminastraat. In 1927 n.l. zijn die huizen onteigend wegens de aanleg van de nieuwe Rijksweg en toen is heel de Meiboom afgebroken, daar ze precies in de weg stonden voor de snijding van die weg naar Rilland.

Heel de familie is toen op die dag bij elkaar geweest en ik heb toen dagen en weken, ja maanden vooraf bezig geweest om ons famileregister in elkaar te zetten, en op die dag heb ik dat dan ook voorgelezen. Het is nog steeds in ons bezit en de moeite waard om dat zo af en toe nog eens door te lezen. Het viel vanzelf goed in de smaak en was dan ook zeer interessant.

Klaas heeft Vader toen maar 3 jaar meer geleefd, maar toch mocht hij een zeer hoge ouderdom beleven. In de winter van 1933 op 16 december is hij overleden, des morgens om zeven uur. Hij had een hartziekte gekregen waaraan hij dan ook is gestorven. Hij kwam zeer veel bij ons en moeder had altijd de koffie voor hem klaar staan. Hij heeft dan ook veel, ja zeer veel kopjes koffie bij haar gedronken. Zij hield veel van hem en hij van haar.

Zij is als door een wonder genezen en is nu beter, wat geeft het nu er te dit was of niet.

Maar we hebben angstige dagen 1934 en doorgebracht, niet in het minst haar lieve Vader, die toch al zo ziek was van haar hield, omdat ze altijd een meisje was geweest, die nu -----

Dit jaar zou voor ons weer een jaar worden met ernstige belevenissen. Waren de tijden toen toch al niet zo erg rookkleurg en in zaken het ook niet erg voorspoedig ging, in het late najaar zou ons een ongeval treffen met Bets, wat nooit meer vergeten zou worden, hoewel de Heere het wonderlijk bestierd heeft met haar en zij nimmer ietsel toch daarvan heeft overgehouden.

Zij ging toen met Mientje naar de school. Het was in de bietentijd en alles ging per spoor en met de boerenwagens werden die naar spoor gevoerd. Het was op 12 november, op een maandagmorgen, juist was zij een dag daarvoor 11 jaar geworden. Zij gingen als gewoonlijk 's morgens de deur uit, de straat oversteken bij ons natuurlijk en eerst uitkijken of er niks aankwam. Juist kwam er bij Tweedijk een wagen met bieten en zij meenden dat ze nog over konden, wat bij Mientje ook gelukte, maar laat nou net van achter die bietenwagen een auto voorbijschieten en Bets was te laat. Zij werd op de grond gesmakt en het wiel van die auto ging geheel over haar lichaam. Zij werd dus totaal overreden. Het had die nacht erg geregend, zodat er veel plassen water op de weg stonden, waar zij in terecht kwam. Kees Nagelkerke, de melkboer zag dat en pakte ze dadelijk op, wat natuurlijk glad verkeerd was, maar die man dacht vanzelf goed te doen en ze uit het water weg te halen. Hij bracht ze in de winkel en wij schrökken geweldig. Direct naar het Ziekenhuis in Goes. Wat een toestand. Wat hebben we toen een week in angstige spanning moeten verkeren? Wat had de Heere nu weer met ons voor? Niemand die nog enige hoop gaf, zelfs de doktoren niet. We hebben toen de nacht in de wachtkamer van het Ziekenhuis moeten doorbrengen, daar we niet weg mochten. Ze konden er ni k aan doen. Opereren durfden ze niet, dus moesten we naar afwachten wat het worden zou. Ik moest 's avonds bij de chirurgen komen. Ze waren met z'n drieën en slechts één gaf nog een weinig hoop. Ze lag apart in de kamer